

היה זה חיים יבין שהחליף את דן שילון כמנהל מחלקת החדשות, כשזה נשלח לפאריס. עם עזיבתו של שילון אמר יבין: „היה זה השבוע השחור ביותר בתולדות הטלוויזיה“. היתה זו פרידה עצובה של שועל הטלוויזיה מהמסך המוכר לו טוב כל כך.

לחיצת ידיים לפרידה
דן שילון לוחץ את ידיו של חיים יבין בתום שידור מהדורת החדשות היום הרביעי. יבין ושילון מלווים את הטלוויזיה הישראלית מאז היווסדה, לפני 14 שנים.

האיש שלדברי שילון „דרכו העיתונאית רצופה כישלונות“, יערוך את מבט שני בעיקר לא יכול היה להשלים עם שתיקתם של כתבים רציניים כמו אלימלך רם, יעקב אחימאיר והחיים יבין, אנשי-מיקצוץ ש-אותם העריך כמיקצוענים ממדרגה ראשונית. העובדה שהכתב לענייני-השטחים המחוזקים, רפי חלבי, נמצא בארצות-הברית כבר מזה חודש ימים, ושלכן איש אינו מסקר את האירועים בשטחים אלה, צרמה לשילון. אך יותר מכל כאב לו כי אנשי מחלקת-החדשות הפכו, לדבריו, „לכתבי-חצר“. הוא לא יכול היה להשלים עם העובדה שכתבים מצטיינים כמו חיים גיל, אורי גולדשטיין, ישראל סגל ויעל חן אינם עובדים ואינם מתופעלים. הוא לא הסכים לכך שרם עברו, מי שהיה עורך יומן השבוע בתקופתו, לא ישובץ במחלקת-החדשות. עברו ספר לשילון כי (המשך בעמוד 76)

ואת צבי שפירא, מפקד גלי צה"ל לשעבר, הסאה הוגדה בעניניו של שילון כאשר טורפד מינויו של אהוד יערי כעורך מבט, ובמקומו מונה יאיר שטרן. „זהו מינוי פוליטי. המישפחה הלוחמת הצבירה הוראה ללפיד למנות את שטרן“, אמר שילון. הוא לא יכול היה להשלים עם העובדה כי נקדימון רוגל מונה כיועץ לענייני טלוויזיה. „הטלוויזיה היחידה שהוא מכיר היא הטלוויזיה הצרפתית, הנחשבת כטל-וויזיה הגרועה ביותר בעולם.“

האיש שניהל את מחלקת-החדשות בתקופת-הזהוהר של הטלוויזיה לא יכול היה לראות כיצד נהרסת המחלקה המצויינת לנגד עיניו. הוא קבל על מינויים של כתר ביט לא-כישרוניים לעמדות-מפתח. הוא לא יכול היה להשלים עם העובדה כי יורם רונן, שעליו אמר לא-פעם כי: „לאיש אין עמוד-שדרה“, מונה לתפקיד-מפתח. הוא לא יכול היה להסכים כי אלי גיסן,

ידי קבוצת-אנשים שמסירתו את רשות השידור, דחלילים ממלאי-הוראות שאינם שווים שום דבר מבחינה מיקצועית. לא במיקרה הקיף עצמו לפיד באנשים מסוג זה. הוא עצמו לא מבין כלום בטלוויזיה. הוא האיש אשר ללא ספק הרס את הטל-וויזיה כמו ידיו. הטרגדיה שלו היא שהוא אפילו לא יודע שהוא עשה זאת. ככל שהטלוויזיה שוקעת יותר, הוא מרוצה מעצמו יותר ויותר.“

היה מי שטרחה להשמיע את דבריו של שילון באוזני לפיד. הקרע בין השניים העמיק יותר ויותר, וככל שהעמיק הקרע, כך היה ברור לשילון שאין לו אלא דרך אחת. אדם המכבד את עצמו לא יישאר לעולם במקום המאוס עליו. הוא לא היסס להגיד בריש גלי מה דעתו על בעלי עפי דות-המפתח בטלוויזיה. הוא פסל מכל וכל את מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, את מי שהיתה מנהלת התוכניות, אסתר סופר,

שביעות רצונו מהדברים המתרחשים בטלוויזיה הישראלית ומהאופן בו היא מנוהלת. באחת המסיבות הירושלמיות פגש בידידה, עיתונאית העובדת בשליחות עיתונה בחו"ל, ואמר לה: „ברגע שחורתי ארצה מארצות-הברית הבנתי שמה שקורה ביני לבין טומי זה לא רק חילוקי-דיעות מיקצועיים, אלא שפורה בינינו תהום עמוקה.“

„לפיד, סירס!“

ש ירון לא הכיר את לפיד. כשמונה לפיד לתפקידו, במקומו של יצחק ליבני שארחה, שהה שילון בארצות-הברית. לפיד נהג לספר כי דן שילון והוא הם חברי-לינסק, ושהשתתפו במילחמת-ששת הימים ככתבים צבאיים ברמת-הגולן-לפיד ככתב מעריב ושילון ככתב הרדיו. מעבר לזה לא היו בין השניים יחסים אישיים. בעת שהותו בארצות-הברית טען שילון כי לפיד טרפד לו שתי כתובות. אחת מהן בדקה את מקורות-המימון של ועדת-האנשים היהודיים בארצות-הברית (הכתב בה סורסמה בהעולם הזה). כאשר שלח דן שילון ארצה כתבה על שגריר ישראל באו"ם, יהודה בלום, היא לא החמיאה לשגריר. לפיד דרש משילון לקצץ את הקטעים הלא-מתאימים. שילון סירב. אך לפיד לא התחשב בדעתו. הכתבה ששודרה עברה קוסמטיקה. שילון זעם וטען בכעס: „לפיד סירס לי את הכתבה!“

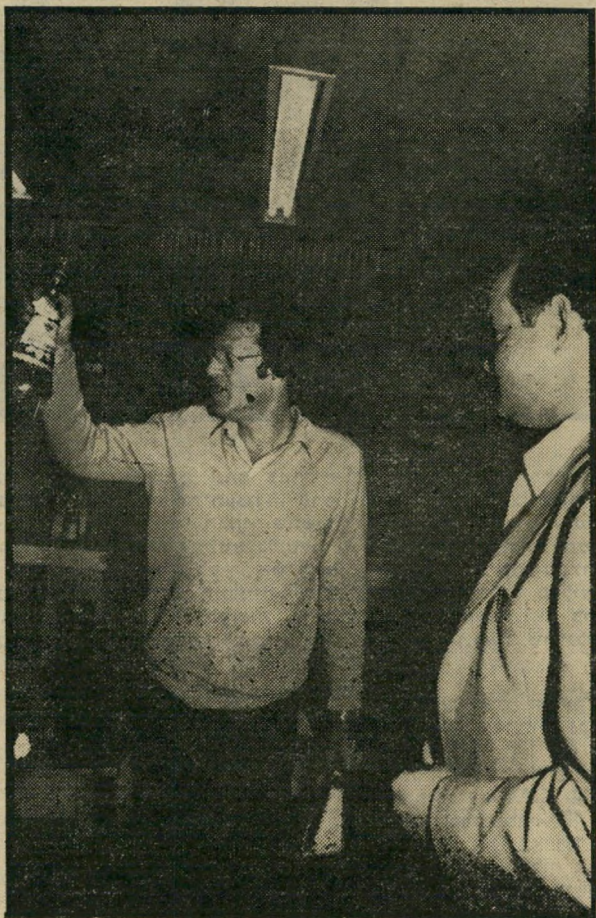
הכאיבה לשילון במיוחד העובדה שאיש מאנשי הנחלת רשות-השידור לא זימן אותו לשיחה, עם שובו ארצה. אחרי הכל, הרי שהה בארצות-הברית, ארץ הטל-וויזיה, במשך ארבע שנים. הוא הכיר וקרום אנשי-טלוויזיה בעלי עמדות-מפתח. נהג לבקר במחלקת-החדשות של רשות השידור. הוא לא יכול היה להסתיר את כאבו ואמר למי שהיתה עורכת יומן השבוע, יעל חן: „עשיתי מאמצים עצומים ללמוד כמה שיותר בשטח הטלוויזיה, למדתי את המדיום מתוך הקרביים, למדתי את התפיסה התוכניתית. ניהול תוכנית וניהול הפקתי. התעניינתי בהתפתחות הר טכנולוגית. קיוויתי כי אוכל ליישם את הידע שלי בטלוויזיה הישראלית. הנחתי שמישהו סה בארץ יתעניין בחידישים הפנטסטיים, הקיימים בטלוויזיה האמריקאית. אך אף אחד לא שואל אותי. אף אחד לא מתעניין אם יש איזשהו דבר חדש שאפשר ללמוד, אם יש מקום לקנות יידע.“

סמרטוטים

ודחלילים

ש ירון לא היסס להביע את דעתו על המתרחש במחלקת-החדשות. אפי שר היה לראותו במינון הטלוויזיה. מוקף בחבורה גדולה של כתבים, כשהוא מטיח בקול בוטה: „הטלוויזיה מנוהלת היום על-“

מקטורן והבייתה
שילון אוסף את מיקטורו ואת עניבותיו ומריס כוס וודקה שנמזגה מהבקבוק ששלח לו הכתב אליעזר יערי.

וודקה ונויפה
יאיר שטרן, עורך מבט החדש, הרים בקבוק וודקה, אך נזף בשילון על שנפרד מהצופים בתום מהדורת החדשות ביום הרביעי.